

**Πανορθόδοξες Συνδιασκέψεις
Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών
καί Ίερών Μητροπόλεων
γιά θέματα Αίρέσεων καί Παραθρησκείας**

**Πτυχές τής Νέας Έποχής
Άπειλή αλλοιώσεως του Όρθοδόξου φρονήματος
άπό τό πνεύμα τής Νέας Έποχής
ΙΖ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών
καί Ίερών Μητροπόλεων γιά θέματα
Αίρέσεων καί Παραθρησκείας
(Προκόπι Εύβοίας, 31.10-4.11.2005)**

Η ΙΖ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Έντεταλμένων Όρθοδόξων Εκκλησιών καί Ίερών Μητροπόλεων γιά θέματα αίρέσεων καί παραθρησκείας πραγματοποιήθηκε υπό τήν αιγίδα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών καί Πάσης Ελλάδος κ. Χριστοδούλου, στό Ίερό Προσκύνημα του Όσίου Ίωάννου του Ρώσου στό Προκόπι Εύβοίας, άπό 31.10, μέχρι 4.11.2005, μέ τήν φροντίδα του Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου, Προέδρου τής Συνοδικής Έπιτροπής επί των Αίρέσεων, μέ θέμα: «Πτυχές τής Νέας Έποχής - Άπειλή αλλοιώσεως του Όρθοδόξου φρονήματος άπό τό πνεύμα τής Νέας Έποχής».

Η λεγόμενη «Νέα Έποχή» δέν είναι μιά συγκεκριμένη όργάνωση. Δέν έχει ίδρυτή καί έπιτελεϊο. Είναι ένα ρεύμα πού προέρχεται άπό τήν μετεξέλιξη προηγούμενων μορφών θεώρησης του κόσμου (διαφωτισμός, ρομαντισμός, νεωτερικότητα, μετανεωτερικότητα).

Η «Νέα Έποχή» παραμερίζει καί καταφρονεί κάθε θρησκεία πού δέχεται τήν δημιουργία άπό δημιουργό Θεό, καί τήν ύποκαθιστά μέ τήν δική της διδασκαλία, ότι ο άνθρωπος είναι δΐθθεν Θεός, πού όμως έχει ανάγκη νά άποκτήσει ποιότητα ζωής καί νά όδηγηθεϊ σέ τελείωση!

Η «Νέα Έποχή» μιλάει καί γιά τόν Χριστό. Όμως ο Χριστός τής «Νέας Έποχής» δέν έχει καμμία σχέση καί όμοιότητα μέ τόν Ίησού Χριστό των Ευαγγελίων, τής Έκκλησίας. Όποιαδήποτε, λοιπόν, έκ μέρους τής «Νέας Έποχής» αναφορά στό όνομα καί στό πρόσωπο του Χριστου άποτελεί παραπλάνηση καί στοχεύει στην έξαπάτηση των Χριστιανών.

Χρέος του κάθε ανθρώπου, καί ιδιαίτερα του Χριστιανού, είναι νά μένει έδραϊος καί άμετακίνητος στην πίστη στον Χριστό καί στην Έκκλησία Του. Νά άγωνίζεται νά ξεπερνάει άνεπηρέαστα τά άπατηλά συνθήματα, πού τόσο άφθονα σερβίρονται κυρίως μέ τά μυθιστορήματα καί μέ τά άλλα σύγχρονα ηλεκτρονικά μέσα. Νά μή ξεχνάει, ότι ο Χριστός είναι ο μόνος άληθινός Θεός, ο Θεός πού κυβερνάει τόν κόσμο καί σώζει τόν άνθρωπο, «καί τής βασιλείας αυτού ούκ έσται τέλος».

Τέλος, χρέος του κάθε Χριστιανού, αλλά καί χρέος τής ποιμαίνουσας Έκκλησίας είναι νά αντιμετώπιζει μέ καλωσύνη τόν κάθε πλανεμένο, καί όταν επιστρέφει νά τόν δέχεται μέ στοργή καί μέ άγάπη στην αυλή του Κυρίου.

Πορίσματα

1) Η λεγόμενη «Νέα Έποχή» δέν είναι μιά συγκεκριμένη όργάνωση. Δέν έχει ίδρυτή καί έπιτελεϊο. Είναι ένα ρεύμα πού προέρχεται άπό τήν μετεξέλιξη προηγούμενων μορφών θεώρησης του κόσμου (διαφωτισμός, ρομαντισμός, νεωτερικότητα, μετανεωτερικότητα).

2) Έκείνα πού συστεγάζονται κάτω άπό τόν όρο «Νέα Έποχή» (άποκρυφισμός, άστρολογία, μαγεία, πνευματισμός, μαντεία, θεοσοφία, νεοπαγανισμός, νεοειδωλολατρία) δέν είναι κάτι τό νέο. Είναι πράγματα πολύ παλαιά, πού άπλως μās τά παρουσιάζουν νέα, ενώ είναι τροφή πού έχει λήξει ή ήμερομηνία χρήσης της καί έχει ύποστει αλλοίωση!

3) Η λεγόμενη «Νέα Έποχή» έμφανίζεται σαν προσπάθεια άπάντησης στα μεγάλα προβλήματα τής

άνθρωπότητας, όπως παρουσιάζονται μετά την γενική διαπίστωση, ότι τά φιλοσοφήματα πού αναφέρονται στην παράγραφο 1 ξεπεράστηκαν και δέν ικανοποιούν πιά τόν άνθρωπο. Έρχεται λοιπόν ή «Νέα Έποχή» και υπόσχεται νά δώσει απάντηση σέ έρωτήματα αναζήτησης του ανθρώπου για νόημα ύπαρξης, για ποιότητα ζωής, για τελείωση, για ύπαρξη μετά θάνατον, για ύπαρξη Θεού, για έπικοινωνία μέ τόν Θεό, κ.ά.

4) Για την «Νέα Έποχή» ό Θεός δέν είναι πρόσωπο, αλλά μία ενέργεια, μέ την όποία ό άνθρωπος μπορεί νά έλθει σέ έπικοινωνία, όποτε ό ίδιος θέλει, ακόμα και μέ ειδικές τεχνικές -μεθόδους (διαλογισμό, γιόγκα, σωματικές ασκήσεις, υγιεινές τροφές, channelling) και άλλες πού ό ίδιος κάθε φορά επιλέγει. Ό Θεός ενέργεια, έχει την παγεράδα της νεκρής ύλης παγεράδα θανάτου. Αλλά ό Θεός δέν είναι ενέργεια. Είναι πρόσωπο: μέ βούληση, μέ αγάπη, μέ στοργή, μέ καλωσύνη πρός όλους. Είναι ΠΑΤΕΡΑΣ και σταυρώθηκε για μās. Πληρότητα και ζεστασιά.

5) Στην «Νέα Έποχή» εμφανίζονται και κυριαρχούν παλαιές θρησκευτικές δοξασίες ανατολικών θρησκειών περί μετενάρκωσης. Έτσι μās λένε και ότι ό Χριστός ήταν μετενάρκωση ενός όντος πού κατά καιρούς επανέρχεται και επανενσαρκώνεται. Η άποψη αυτή έρχεται σέ απόλυτη αντίθεση με την διδασκαλία του Ευαγγελίου, την χριστιανική πίστη.

6) Η «Νέα Έποχή» παραμερίζει και καταφρονεί κάθε θρησκεία πού δέχεται την δημιουργία από δημιουργό Θεό, και την υποκαθιστά μέ την δική της διδασκαλία, ότι ό άνθρωπος είναι δήθεν Θεός, πού όμως έχει ανάγκη νά αποκτήσει ποιότητα ζωής και νά οδηγηθεί σέ τελείωση!

7) Η «Νέα Έποχή» μιλάει και για τόν Χριστό. Όμως ό Χριστός της «Νέας Έποχής» δέν έχει καμμία σχέση και όμοιότητα μέ τόν Ίησού Χριστό των Ευαγγελίων, της Έκκλησίας. Όποιαδήποτε, λοιπόν, εκ μέρους της «Νέας Έποχής» αναφορά στό όνομα και στό πρόσωπο του Χριστού αποτελεί παραπλάνηση και στοχεύει στην έξαπάτηση των Χριστιανών.

8) Η λεγόμενη «Νέα Έποχή» είναι για την Έκκλησία μία διπλή πρόκληση: α) Νά μελετήσει τό φαινόμενο «Νέα Έποχή». β) Νά προβάλλει την δική της αλήθεια γύρω από τά θέματα, πού ή «Νέα Έποχή» και διαστρεβλώνει, αλλά και προσπαθεί νά τά ιδιοποιηθεί. Και αυτά είναι αγάπη, ή παγκόσμια ειρήνη, ή παγκόσμια ένότητα, ή αδελφοσύνη, ή πνευματική ανάπαυση, ή έσωτερική ζωή, κ.ά.

9) Η «Νέα Έποχή» υπόσχεται ότι τάχα θά οδηγήσει τόν άνθρωπο σέ νέα τέλεια γνώση και σέ μία νέα συνείδηση, διευρυμένη, έντελώς διαφορετική από αυτήν πού ξέρουμε! Τό μόνο όμως καινούργιο στόν κόσμο, είναι ή αληθινή έν Χριστώ ζωή, ή «καινή κτίσις».

10) Χρέος του κάθε άνθρωπου, και ιδιαίτερα του Χριστιανού, είναι νά μένει έδραϊος και άμετακίνητος στην πίστη στόν Χριστό και στην Έκκλησία Του. Νά αγωνίζεται νά ξεπερνάει ανεπηρέαστα τά άπατηλά συνθήματα, πού τόσο άφθονα σερβίρονται κυρίως μέ τά μυθιστορήματα και μέ άλλα σύγχρονα ήλεκτρονικά μέσα. Νά μή ξεχνάει, ότι ό Χριστός είναι ό μόνος αληθινός Θεός, ό Θεός πού κυβερνάει τόν κόσμο και σώζει τόν άνθρωπο, «και της βασιλείας αυτού ούκ έσται τέλος».

11) Χρέος του Όρθοδόξου Χριστιανού, όπως λέγει και ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος, είναι: Νά μήν αφήνεται νά καταντάει «κάλαμος υπό άνέμου σαλευόμενος», αλλά νά γίνεται ή ζύμη για μία νέα κοινωνία και φως του κόσμου. Νά φωτίζει, νά συντηρεί, νά ζυμώνει τόν γύρω του κόσμου, νά τόν έλκύει και όχι νά τόν άπωθει.

12) Τέλος, χρέος του κάθε Χριστιανού, αλλά και χρέος της ποιμαίνουσας Έκκλησίας είναι νά αντιμετωπίζει μέ καλωσύνη τόν κάθε πλανεμένο, και όταν επιστρέφει νά τόν δέχεται μέ στοργή και μέ αγάπη στην αυλή του Κυρίου.